

«Όσοι έχασαν τον ύπνο τους»

Του Τάκη Θεοδωρόπουλου από το «Ανοιχτό Θέατρο».

Σκηνοθεσία/μουσική επιμέλεια: Γιώργος Μουαΐμης.

Σκηνικά/κοστούμια: Έλενα Κατσούρη. Παίζουν: Φώτης Γεωργίδης, Νάτια Χαραλάμπους, Δήμητρα Νικολαΐδου, Δημήτρης Δέλτα, Γιολάντα Χριστοδούλου.

ΤΟ ΠΑΖΛ της ζωής του σύγχρονου ανθρώπου αποτελείται από πασίγνωστες και πολυχρησιμοποιημένες λέξεις και έννοιες. Πάνω στα κομμάτια του παζλ γράφεται «στρες», «πλήξη», «αδιέξοδο», «νεύρωση», «αποξένωση», «μοναξιά», «ματαιότητα», γράφονται επίσης πολλές ερωτήσεις όπως «Γιατί;», «Για ποιο λόγο;», «Για ποιο σκοπό;» Όσοι καταπιάνονται με την αναπαράσταση της πραγματικότητας είτε έχοντας ως πεδίο δράσης το λόγο είτε τις εικαστικές είτε τις παραστατικές τέχνες προσπαθούν να φτιάξουν απ' αυτές τις έννοιες μια δική τους εικόνα. Κανείς πια δεν διαθέτει τη φιλοδοξία ή την αφέλεια των περασμένων εποχών για να επιδιώξει τέτοια σύνθεση που οι ερωτήσεις να απαντιούνται από τα άλλα κομμάτια. Εκείνο που μετράει και εκτιμάται είναι το προσωπικό ύψος, η ενιαία αισθητική, η ισορροπία μεταξύ του πικρού και του αστείου, οι ίσες αποστάσεις από την κοινότοπη απελπισία και την ακαιολόγητη αισιοδοξία.

Μου φαίνεται πως τα πιο πάνω ταιριάζουν στο έργο του Τάκη Θεοδωρόπουλου «Όσοι έχασαν τον ύπνο τους». Το έργο ανεβαίνει στο «Ανοιχτό Θέατρο» σε σκηνοθεσία Γιώργου Μουαΐμη. Ο πεζογράφος Τάκης Θεοδωρόπουλος έγραψε το πρώτο του θεατρικό κείμενο όπου καταπιάστηκε μ' ένα γάμο σε αδιέξοδο, με τη μοναξιά των δύο σ' ένα ζευγάρι, με την αποξένωση που αντιστέκεται σ' όλες τις προσπάθειες συναισθηματικών γεφυρώσεων, με τη διαβρωτική και απόλυτη πλήξη, με το ψυχοφθόρο στρες του χρόνου που τρέχει, αλλά δεν περνά, με τη ματαιότητα των προσπαθειών των ηρώων του να νιώσουν θλίψη που να μην είναι γελοία ή χαρά που να μην είναι... επίσης γελοία. Με άλλα λόγια, χρησιμοποιεί όλα τα κομμάτια του παζλ. Και οι ερωτήσεις; Για όνομα του Θεού! Βεβαίως; αναπάντητες. Το έργο είναι καλό. Είναι καλό, επειδή δεν παραβιάζει τους κανόνες που θέτει το ίδιο. Επειδή ο συγγραφέας έχει γούστο και αίσθηση μέτρου και κινδύνου. Δεν μυθοποιεί την ασυνεννοησία, δεν παριστάνει τη Σάρα Κέιν ή τον Ιονέσκο. Ούτε και κάνει το χιούμορ του κατάρμαυρο σαν τα ανέκδοτα για τη μικρή Αννούλα. Το κρατάει γκριζο. Γκριζο χιούμορ. Νομίζω πως η παράσταση του «Ανοιχτού Θεάτρου» συνέλαβε και απέδωσε αυτό το λεπτό κλίμα του έργου. Το γκριζο δεν είναι μόνο το χρώμα των μινιμαλιστικών λόγω χώρου σκηνικών, αλλά και των κοστούμιών (Έλενα Κα-

τσούρη), που εγκλωβίζουν με το χρώμα τους τα συναισθήματα και τις σχέσεις των ηρώων. Συντονισμένος με το γκριζο (ή μάλλον συντονιστής του) και ο σκηνοθέτης, μαθαίνει τους ηθοποιούς του να παίζουν γκριζα σεξουαλικότητα, γκριζο γιαπισμό, ακόμα και γκριζο γκροτέσκο. Η ομάδα που είχε στη διάθεσή του ο Γιώργος Μουαΐμης κατάλαβε το σκηνοθέτη της και ανταποκρίθηκε στους στόχους του.

Κάθε φορά που βρίσκομαι στους θεατρικούς χώρους όπως του «Ανοιχτού Θεάτρου» αισθάνομαι ότι οι ηθοποιοί δικαιούνται ένα «δωρεάν» έπαινο για την απουσία της παραμικρής απόστασης ασφαλείας από τα μάτια των θεατών. Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως κι εμείς οι θεατές το δικαιούμαστε, επειδή κι εμείς τη θέλουμε αυτή την απόσταση για να αντιδρούμε, να διαλυόμαστε σε ανεξέλεγκτα χαμόγελα ή να αποδοκιμάζουμε συνοφρυωμένοι. Ο σκηνοθέτης όμως μπόρεσε να αποφύγει πιθανές αμηχανίες ή υπερβολές, φυσικές για τους μικρούς θεατρικούς χώρους και έμαθε την ομάδα του να ασχολείται μαζί μας ακριβώς όσο έπρεπε, σύμφωνα με το στυλ της σκηνοθεσίας που επέλεξε και πέτυχε καλή συνεργασία και συντονισμό των πέντε του ηθοποιών.

Ίσως κανείς από τους ρόλους του έργου δεν θα είναι σταθμός στη σταδιοδρομία του Φώτη Γεωργίδη, της Νάτιας Χαραλάμπους, της Δήμητρας Νικολαΐδου, του Δημήτρη Δέλτα, της Γιολάντας Χριστοδούλου, αλλά για όλους τους η παράσταση μπορεί να θεωρηθεί καλή δήλωση ικανοτήτων και επαγγελματισμού.

Ακόμα κάτι. Έχω την εντύπωση ότι ήδη έχει μαζευτεί αρκετό υλικό για να γράψει κάποιος διατριβή με θέμα «Τα εθνικο-κοινωνικά στερεότυπα στην ελληνική και κυπριακή λογοτεχνική, θεατρική και τηλεοπτική παραγωγή μέσα από τις μορφές των ασιατικής καταγωγής οικογενειακών βοηθών». ●